

Česká republika
STANOVISKO PLÉNA
Ústavního soudu

Plénium Ústavního soudu přijalo dne 21. dubna 2020 pod sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20 ve složení Ludvík David, Jaroslav Fenyk, Josef Fiala, Jan Filip, Jaromír Jirsa, Tomáš Lichovník, Pavel Rychetský, Vladimír Sládeček, Radovan Suchánek, Pavel Šámal, Kateřina Šimáčková, Vojtěch Šimíček (soudce zpravodaj), Milada Tomková, David Uhlíř a Jiří Zemánek na návrh II. senátu Ústavního soudu podle ustanovení § 23 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve věci právního názoru II. senátu pro řízení vedené pod sp. zn. II. ÚS 4041/19, který se odchyluje od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 905/17, toto stanovisko:

Trestní soud v řízení o povolení obnovy jako mimořádném opravném prostředku neporuší právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, nebude-li za „skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé“ podle ustanovení § 278 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, považovat skutečnosti nebo důkazy hypotetické či zjevně pochybné (sporné), neskýtající důvodný předpoklad (oproti pouhé potenciálně odlišné interpretaci skutkového děje), že na jejich základě by mohlo dojít ke změně pravomocného rozhodnutí, které je předmětem návrhu na obnovu řízení; tyto skutečnosti nebo důkazy mohou být v řízení o povolení obnovy (nikoliv až v řízení obnoveném) posuzovány rovněž z hlediska toho, zda na jejich základě lze dospět k jinému hodnocení skutečností a důkazů známých z předchozího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Relevantní skutkové okolnosti případu a dosavadní průběh řízení

1. Ústavnímu soudu byla dne 17. 12. 2019 doručena ústavní stížnost, která je vedena pod sp. zn. II. ÚS 4041/19. Touto ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 25. 3. 2019, č. j. 40 T 8/2016-651, a usnesení Vrchního soudu v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) ze dne 24. 9. 2019, č. j. 5 To 33/2019-661, jimiž byl podle ustanovení § 278 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. ř.“) zamítnut návrh stěžovatele na povolení obnovy řízení. Stěžovatel namítá, že napadenými rozhodnutími bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a v čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), neboť soudy v rámci řízení o stěžovatelově návrhu na obnovu řízení nijak nezohlednily nové skutečnosti, které byly tvrzeny.

2. V posuzované věci byl stěžovatel v původním řízení uznán vinným ze spáchání zvlášť závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“). Tohoto jednání se stěžovatel podle pravomocného rozhodnutí dopustil tím, že (zkráceně) v důsledku dlouhodobých neshod se svým tchánem poté, kdy si mu manželka stěžovala, že ji její otec opět bezdůvodně slovně napadl, se rozhodl tchána usmrtit a za tímto účelem si do společně užívaného rodinného domu z blízké garáže přinesl spolu s náboji jednoranovou pistoli domácí výroby, a poté, kdy na kuráž požil alkoholické nápoje, a přivedl se tak do stavu lehkého stupně prosté opilosti, v obývacím pokoji v přízemí domu, které užíval tchán, jmenovaného v situaci, kdy poškozený seděl v křesle zády k němu a sledoval televizi, ho z bezprostřední blízkosti střelil předem nabitou pistolí nejprve do pravé strany temenní krajiny hlavy, poté obešel jeho tělo zezadu, vyhodil z pistole prázdnou nábojnici a znovu ji nabil, podruhé ho střelil do levé strany čelní krajiny hlavy, následně nabil pistoli potřetí pro případ, že by poškozený ještě jevil známky života, avšak když po několika minutách čekání zjistil, že tchán je mrtvý, od dalšího výstřelu upustil. V důsledku střelných ran poškozený na místě zemřel. Za dané jednání byl stěžovatel pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 13 let.

3. V dané věci soudy vycházely ze skutečnosti, že manželka stěžovatele byla poškozeným opakovaně slovně napadána, přičemž tato skutečnost vedla k tomu, že stěžovatel poškozeného zavraždil. Po pravomocném skončení trestního řízení však dle stěžovatele vyšly najevo nové skutečnosti soudu dříve neznámé, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Konkrétně touto novou skutečností byla svědecká výpověď manželky stěžovatele, která nově při rozhovoru s obhájcem stěžovatele (uskutečněným a zaznamenaným v souladu s usnesením předsednictva České advokátní komory č. 13/2004 Věstníku) doplnila, že byla poškozeným napadána nejen slovně, ale i fyzicky. Toto nové tvrzení manželky stěžovatele měl podpořit ještě navrhovaný výslech další svědkyně, která se měla vyjádřit k jiným fyzickým útokům poškozeného směřovaným vůči dalším lidem.

4. S těmito novými skutečnostmi se proto stěžovatel obrátil na trestní soudy s návrhem na povolení obnovy řízení. Fyzické napadení manželky stěžovatele v den, kdy došlo k souzenému skutku, stejně jako fyzické napadání dalších osob ze strany poškozeného by dle mínění stěžovatele mohlo vést k závěru, že k usmrcení poškozeného došlo v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného ve smyslu ustanovení § 141 odst. 1 tr. zákoníku. K řádnému zjištění těchto nových skutečností stěžovatel navrhoval provést důkaz výslechem dvou svědkyň, které měly tyto skutečnosti, tedy to, že poškozený před spácháním skutku ze strany stěžovatele fyzicky napadl manželku stěžovatele, doložit. Provedením těchto nových důkazů se stěžovatel domáhá překvalifikování souzeného skutku. K veřejnému zasedání nalézacího soudu v řízení o povolení obnovy však ani jedna ze svědkyň předvolána nebyla a v rámci řízení o povolení obnovy nebyly svědkyně vůbec vyslechnuty.

5. Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) v ústavní stížnosti napadeném usnesení rozhodl o zamítnutí obnovy řízení s odůvodněním, že navrhované výslechy svědkyň nejsou novými důkazy, a zároveň krajský soud dovedl, že skutečnosti, které by měly být jejich výpověďmi dokázány, ani nejsou takovými skutečnostmi, které by naplňovaly podmínky pro povolení obnovy řízení. Stížnostní Vrchní soud v Olomouci (dále jen „vrchní soud“) v ústavní stížnosti napadeném usnesení pak závěry krajského soudu potvrdil.

6. K tomu stěžovatel namítl, že v původním řízení soudy rozhodovaly na základě jiného skutkového stavu. Atak stěžovatele, který vedl ke smrti poškozeného, zohledňovaly totiž pouze s ohledem na předchozí slovní napadení manželky stěžovatele (nikoliv i napadení fyzické). Nadto stěžovatel zdůrazňuje, že v původním řízení nebyla manželka stěžovatele nikdy řádně vyslechnuta. Jakkoliv totiž byla vyslechnuta jak v přípravném řízení, tak i v řízení před nalézacím soudem, byla pod velkým psychickým tlakem, neboť trestní řízení bylo vedeno proti jejímu manželovi, který byl obžalován z vraždy jejího otce. K tomu se připočetla stresující atmosféra samotného hlavního líčení a přítomnost početných zástupců

veřejnosti a kombinací všech těchto faktorů nebyla svědkyně schopna v hlavním líčení řádně vypovídat, což muselo být všem přítomným z jejího projevu zřejmé.

7. Stěžovatel dále rozporuje postup krajského soudu, který v zamítavém usnesení o návrhu na povolení obnovy řízení teoretizoval, zda by přeci jen nová tvrzení mohla odůvodňovat jinou právní kvalifikaci, přičemž dospěl k závěru, že nikoliv. K tomu ale namítá, že pro posouzení důvodů obnovy řízení postačuje, že nová svědecká výpověď mohla mít vliv na kvalifikaci skutku a v tomto kontextu mělo být pro obecné soudy významné toliko zpochybnění skutkového děje tak, jak je popsán v odsuzujících rozhodnutích. Krajský soud tak spekoval o něčem, k čemu odmítl provést nové důkazy. Navíc se soudy ve vztahu k návrhu na výslech manželky poškozeného jakožto svědkyně vyjádřily v tom smyslu, že svědkyně jakožto manželka stěžovatele není věrohodná.

8. K výzvě Ústavního soudu se k ústavní stížnosti vyjádřil Krajský soud v Brně, Vrchní soud v Olomouci a Vrchní státní zastupitelství v Olomouci. Krajské státní zastupitelství v Brně na výzvu Ústavního soudu nereagovalo.

9. Krajský soud zdůraznil, že všechny argumenty obsažené v ústavní stížnosti jsou argumenty, které zazněly již v původním řízení před nalézacím, odvolacím a dokonce i dovolacím soudem. Krajský soud podotýká, že manželka stěžovatele byla vyslechnuta jednak krátce po spáchání trestného činu, kdy policejním orgánům podala vysvětlení, za přítomnosti obhájce obviněného byla vyslechnuta i v přípravném řízení a následně i při hlavním líčení. Procesně tedy krajský soud jakožto soud nalézací nijak nepochybil. Nazíráno touto optikou, návrh na povolení obnovy řízení a provedení výslechu manželky stěžovatelky není důvodný, neboť tato svědecká výpověď nepředstavuje novou skutečnost nebo nový důkaz ve smyslu § 278 odst. 1 tr. ř. Ve zbytku krajský soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení.

10. Obdobně se vyjádřil i vrchní soud, podle kterého je argumentace stěžovatele v ústavní stížnosti shodná s argumentací, kterou užil i v projednávané stížnosti, a se kterou se vrchní soud v ústavní stížnosti napadeném usnesení řádně vypořádal.

11. Vrchní státní zastupitelství v Olomouci (dále jen „vrchní státní zastupitelství“) rovněž navrhuje, aby byla ústavní stížnost odmítnuta. Soudy obou stupňů v řízení o povolení obnovy řízení odmítly tvrzení manželky stěžovatele o předchozím fyzickém napadení ze strany poškozeného akceptovat jako novou skutečnost. S tímto názorem se vrchní státní zastupitelství ztotožňuje. Svědecké výpovědi svědkyň – manželky stěžovatele a sousedky, nejsou novými důkazy, o jejichž existenci by soudy v původním řízení neměly informace. Manželka stěžovatele byla v původním řízení řádně vyslechnuta a ani jednou nezmínila, že ze strany poškozeného došlo i k napadení fyzickému. Přítomna byla i u veřejného zasedání konaného o odvolání tehdy obžalovaného stěžovatele, kdy se k dotazu ke stanovisku k odvolání stěžovatele pouze vyjádřila k fyzické kondici poškozeného se zaměřením na jeho faktickou převahu nad stěžovatelem. V tomto okamžiku přitom věděla, že stěžovatel byl tehdy ještě nepravomocně odsouzen k vysokému trestu odnětí svobody, a přesto ani odvolacímu soudu skutečnost o svém fyzickém napadení poškozeným neuvěděla. Podle vrchního státního zastupitelství nemůže obstát ani její tvrzení o její špatné psychické kondici u hlavního líčení, neboť toto po řádném poučení nikterak nezmínila. Vrchní státní zastupitelství navíc za podstatný považuje i závěr obecných soudů, že i kdyby skutečně poškozený manželku stěžovatele v rozhodný den napadl nejen slovně, ale i fyzicky, nejde o takovou skutečnost, která by mohla vést k naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zabití tak, jak předpokládá § 141 tr. zákoníku. Vrchní státní zastupitelství ve svém vyjádření nepominulo ani fakt, že stěžovatel se v návrhu na povolení obnovy řízení domáhal nejen provedení výslechu jeho manželky, ale i další svědkyně. Rovněž ani v tomto případě se však

nejedná o novou skutečnost, neboť tato svědkyně neměla vypovídat k projednávanému skutku, ale měla se vyjádřit k napadení jiné osoby při jiném konfliktu. Návrh výslechu této svědkyně se tedy jeví spíše jako účelový pokus s cílem obhájit změnu výpovědi manželky stěžovatele.

12. Závěrem vrchní státní zastupitelství uvádí, že právní kvalifikace skutku uplatněná v pravomocném rozsudku krajského soudu, kdy jednání stěžovatele bylo posouzeno jako zločin vraždy podle § 140 odst. 2 tr. zákoníku, je příléhavá, a naopak i odvolacím soudem bylo konstatováno, že z hlediska kvalifikovaného úmyslu podle citovaného ustanovení měla být použita dokonce jeho přísnější forma, tedy spáchání skutku po předchozím uvážení, neboť šlo o vraždu naplánovanou, když mezi informací manželky stěžovatele o slovním útoku poškozeného vůči její osobě a útokem samotným uplynula značná doba asi dvou hodin.

II. Postup II. senátu

13. Při projednávání shora citované ústavní stížnosti II. senát Ústavního soudu shledal rozpor mezi vlastním právním názorem a názorem obsaženým v nálezu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 905/17, jenž se týká ústavní stížnosti podané proti zamítavému usnesení proti návrhu na povolení obnovy trestního řízení z důvodu uvedeného v ustanovení § 278 odst. 1 tr. ř. Tvrzený rozpor je spatřován ve výkladu pojmu „nové skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé“ ve smyslu ustanovení § 278 odst. 1 tr. ř. Proto usnesením ze dne 24. 3. 2020, č. j. II. ÚS 4041/19-25, přerušil řízení a podle ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu předložil tuto otázku k posouzení plénu.

III. Vlastní odůvodnění stanoviska

14. Jak se podává ze shora uvedeného, rozhodující otázkou ve věci vedené pod sp. zn. II. ÚS 4041/19 je, zda v řízení o povolení obnovy řízení navržené důkazy jakožto důkazy dokládající nové skutečnosti soudu dříve neznámé měly vést k rozhodnutí o povolení obnovy řízení či nikoliv.

15. Výkladem pojmu „*skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině*“ (§ 278 odst. 1 tr. ř.) a otázkou, co vše lze za skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé považovat, se v minulosti Ústavní soud opakovaně zabýval. Tato judikatura nicméně prošla určitým vývojem, který se odráží právě v nyní posuzovaném případě.

III. a) Dosavadní judikatorní vývoj

16. Úvodem je vhodné připomenout, že podstatou řízení o povolení obnovy řízení je posouzení nezbytnosti odstranit možné nedostatky pravomocného rozhodnutí dané zejména neznalostí určitých skutečností v původním řízení [obdobně např. náleze ze dne 26. 8. 2010, sp. zn. III. ÚS 608/10 (N 173/58 SbNU 513)]. Toto řízení z důvodu potřeby co největšího souladu obsahu trestních rozsudků s objektivní realitou prolamuje právní moc původního rozhodnutí, jakož i zákaz vedení opakovaného řízení pro týž skutek [viz náleze ze dne 30. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 2445/08 (N 174/54 SbNU 193); obdobně dále usnesení ze dne 9. 6. 2010, sp. zn. II. ÚS 1364/10 a obdobně také např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Nikitin proti Rusku* ze dne 20. 7. 2004, č. 50178/99, odst. 56]. Pro rozhodování o obnově řízení jsou významné takové skutečnosti nebo důkazní prostředky, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Hodnocení předložených

důkazů nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění. Skrze uvedené hodnocení je třeba dosáhnout „pouze“ určitého stupně pravděpodobnosti či důvodný předpoklad pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je namísto rozhodnout o povolení obnovy (viz citované nálezy sp. zn. I. ÚS 2517/08 a sp. zn. II. ÚS 2445/08).

17. Z recentní judikatury lze zmínit například usnesení sp. zn. IV. ÚS 2751/19 ze dne 8. 10. 2019, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že za nový důkaz soudu dříve neznámý nelze považovat důkaz (konkrétně znalecký posudek), jehož provedení stěžovatel navrhoval již v původním řízení. Takto vypracovaný znalecký posudek sice *stricto sensu* nový důkaz představuje, avšak sám o sobě ani ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými dříve by nemohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině (obdobně srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 26. 6. 2019, sp. zn. I. ÚS 797/19).

18. K nyní projednávané věci přílehavěji se pak k obnově řízení postavil Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 1127/18 ze dne 3. 7. 2018, kde se ztotožnil se závěry obecných soudů o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení, přičemž tento návrh se opíral o stěžovatelem tvrzené nové skutečnosti, jež měly být doloženy právě výsledkem svědků. Jak ale v této věci uvedl prvostupňový soud, tito svědci byli u hlavního líčení k věci již jednou po řádném poučení vyslechnuti, a proto jejich výslech nemůže přinést do věci nové skutečnosti soudu dříve neznámé, které by navíc mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině.

19. Stejně se k návrhu na povolení obnovy řízení a k návrhu na vyslechnutí svědka, který byl v původním řízení již jednou vyslechnut, vyjádřil Ústavní soud i v usnesení ze dne 5. 9. 2017, sp. zn. II. ÚS 2448/17, podle kterého „pokud soud prvního stupně nevyhověl návrhu stěžovatelky na provedení výsledku D. D., L. K. a M. B., z odůvodnění jeho rozhodnutí se zřetelně podává, proč tyto důkazní návrhy zamítl. Jestliže neshledal důvod opakovat důkazy, které již byly v původním řízení provedeny (výpovědi D. D. a L. K.) či opatřeny (vytěžení M. B., který k věci nesdělil nic relevantního), a stížnostní soud se s jeho názorem ztotožnil, je třeba jejich řádně odůvodněné závěry akceptovat s ohledem na to, že nejde o důkazy dříve neznámé, které by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými již dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině stěžovatelky ve smyslu § 278 odst. 1 tr. řádu.“ Stejně tak v usnesení ze dne 31. 8. 2018, sp. zn. IV. ÚS 17332/18, Ústavní soud k návrhu na provedení výsledku svědka již jednou vyslechnutého v původním řízení uvedl, že „nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, neboť navržení svědci již byli všichni vyslechnuti u hlavního líčení a soud považoval tyto návrhy na opakovaný výslech za nadbytečné“ (obdobně k výsledku svědka v původním řízení již vyslechnutého i usnesení ze dne 29. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 432/18).

20. Ústavní soud se v minulosti zabýval i situací, kdy se návrh na povolení obnovy řízení opíral o návrh na výslech svědka, který byl sice v původním řízení vyslechnut, ale který po pravomocném skončení věci změnil svoji výpověď (srov. usnesení ze dne 22. 5. 2012, sp. zn. IV. ÚS 724/12, usnesení ze dne 14. 5. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1041/12, usnesení ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. I. ÚS 2350/11, usnesení ze dne 4. 12. 2001, sp. zn. II. ÚS 606/2000). K tomu ve věci vedené pod sp. zn. III. ÚS 1103/07 Ústavní soud uvedl „...za dříve neznámý důkaz je třeba považovat též důkaz provedený, jehož obsah je však jiný než v původním řízení. Musí však být zároveň splněna podmínka uvedená v ust. § 278 odst. 1 tr. řádu, aby uvedený

důkaz sám o sobě, či ve spojení s jinými skutečnostmi a důkazy známými již dříve, mohl odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. V případě změn výpovědí svědků je tedy třeba hodnotit, zda se nejedná o změnu zjevně účelovou, takže by k takové výpovědi soudy pro její malou věrohodnost v obnoveném řízení stejně nemohly přihlížet.“

III. b) Podstata právního názoru obsaženého v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17

21. S uvedenými rozhodnutími Ústavního soudu, která ve výše citovaných případech podpořily názory obecných soudů o zamítnutí návrhů na obnovu řízení, není souladný náleží Ústavního soudu ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. III. ÚS 905/17.

22. Skutková situace v tomto případě byla následující. Stěžovatel namítal, že v původním řízení, které vedlo k pravomocnému odsouzení stěžovatele, soudy vycházely z přesvědčení, že 1) v době spáchání trestného činu byl stěžovatel příčetný, jeho rozpoznávací schopnosti byly sníženy mírně a ovládací schopnosti byly sníženy podstatnou měrou, avšak nebyly vymizelé, a byť byl stěžovatel pod vlivem alkoholu, jeho konzumaci byl schopen ovládnout; 2) nebylo prokázáno, že by subdurální hematom byl u stěžovatele přítomen již v době předmětné nehody dne 23. 3. 2012; 3) i kdyby subdurální hematom u stěžovatele přítomen byl, stěžovatel poškozenou viděl nebo musel vidět; a 4) subdurální hematom, pokud byl u stěžovatele v době nehody přítomen, sice mohl ovlivnit jeho schopnost poškozenou v době rozjezdu stěžovatelova vozidla vidět, ale nebránil mu v její registraci sluchem. V tomto směru bylo v původním řízení vedeno i dokazování.

23. V návrhu na povolení obnovy řízení stěžovatel označil nové skutečnosti a důkazy, které podle něj měly být schopny zvrátit rozhodnutí o vině stěžovatele. Konkrétně se jednalo o důkazy, které měly prokázat v době spáchání skutku existující závislost na alkoholu a dalších omamných látkách (k čemuž stěžovatel předložil zprávy z kliniky The Kusnacht Practice ve Švýcarsku a z Psychiatrické nemocnice Rab v Chorvatsku, a znalecký posudek doc. MUDr. Jaroslava Zvěřiny, CSc. z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie), existující nedidiagnostikovaný chronický subdurální hematom, přítomný v době dopravní nehody (to měla dle stěžovatele doložit celá řada nově vypracovaných znaleckých posudků), přítomnost a povahu klinických projevů lékařsky nedidiagnostikovaného chronického subdurálního hematomu (to dle stěžovatele další jím nechané vypracované znalecké posudky) a existující primární organickou poruchu zorného pole (tu měl dle stěžovatele doložit opět znalecký posudek a výslechy znalce). Těmito novými skutečnostmi a důkazy stěžovatel ve svém návrhu na povolení obnovy odůvodňoval naplnění podmínek obnovy trestního řízení podle § 287 odst. 1 tr. řádu.

24. Přes nově předložené důkazy soudy návrh na povolení obnovy řízení zamítly, a to s odůvodněním, že nové důkazy, kterými stěžovatel usiluje o povolení obnovy řízení, nedokládají nové skutečnosti, neboť okolnosti závislosti stěžovatele na alkoholu (soudy v původním řízení vycházely ze znaleckého posudku MUDr. Bronislava Kobedy a PhDr. Petra Goldmanna z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie, který konstatoval, že stěžovatel není chorobně závislý na alkoholu) a existence subdurálního hematomu (přítomnost hematomu byla v původním řízení prokazována znaleckým posudkem MUDr. Petra Jelínka z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie, specializace neurochirurgie - znalec uvedl, že je přítomnost hematomu v době deliktu možná, a nevyločil ani, že k iniciačnímu úrazu mohlo dojít až po spáchání skutku, součástí spisu byl i znalecký posudek pplk. MUDr. Martina Häckela, CSc. dle kterého nebyla přítomnost chronického hematomu v rozhodné době vyloučena, naopak ji bylo možné považovat za pravděpodobnou) soudy v původním řízení prokazovaly. Na základě takto provedeného dokazování pak důkazy hodnotily a dospěly k vlastním závěrům o vině stěžovatele. Nadto stěžovatelem předložené

důkazní prostředky v rámci řízení o povolení obnovy řízení mnohdy vykazovaly určité vady, které vypovídací hodnotu důkazů značně oslabovaly (v daném případě se jednalo o znalecké posudky, které byly vypracovány bez toho, aby znalci stěžovatele osobně prohlídli apod.).

25. Přesto Ústavní soud dovedl, že důkazní návrhy představené stěžovatelem v řízení o povolení obnovy řízení jsou způsobilé zpochybnit závěry, na nichž původní rozhodnutí o vině stěžovatele stojí. Ústavní soud v citovaném nálezu neakceptoval postup obecných soudů, které se s důkazními návrhy vypořádaly pouze tvrzením, že k prokázání rozhodných skutečností byly v původním řízení provedeny jiné důkazy, které byly dostačující pro závěry o vině stěžovatele. Naopak, Ústavní soud v tomto nálezu za novou skutečnost označil závěry, podle nichž měl stěžovatel v době nehody trpět závislostí na alkoholu, neboť tato skutečnost v původním řízení údajně nebyla prokazována, a to přestože trestní soudy v původním řízení vycházely ze znaleckých posudků, v nichž se uvádělo, že stěžovatel není chorobně závislý na alkoholu. Ústavní soud tedy jako důkazy dokládající nové skutečnosti hodnotil kvalitativně stejné důkazní prostředky (znalecké posudky), které si vzájemně protirečily. V původním řízení provedené znalecké posudky hovořily o neprokázané závislosti stěžovatele na alkoholu, v řízení o povolení obnovy předložené znalecké posudky vypovídaly o opaku. Ústavní soud na základě výše uvedeného uzavřel, že důkazy předložené v návrhu na povolení obnovy řízení nelze bagatelizovat pouze tím, že soudy rozhodující o povolení obnovy upřednostní k prokázání tvrzených skutečností jiné – v původním řízení provedené – důkazy.

III. c) Zjištěný judikatorní nesoulad a splnění podmínek pro přijetí stanoviska pléna

26. Podle ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu platí, že dospěje-li senát *„v souvislosti se svou rozhodovací činností k právnímu názoru odchylnému od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu, předloží otázku k posouzení plénu. Stanoviskem pléna je senát v dalším řízení vázán.“*

27. Smyslem přijímání stanovisek podle citovaného zákonného ustanovení je zajištění jednotnosti judikatury Ústavního soudu v „náleзовých věcech“. Z judikatury Ústavního soudu přitom plyne, že jednotnost judikatury představuje jeden ze základních atributů práva na spravedlivý proces, jelikož by odporovalo zásadě předvídatelnosti rozhodování soudů a rovnosti účastníků řízení, pokud by stejný soud ve srovnatelných případech vyslovoval odlišné právní názory. Proto je nezbytné, aby v případě judikatorního odklonu k němu docházelo zákonem stanoveným způsobem. Pokud se proto senát hodlá odchýlit od právního názoru dříve vysloveného v nálezu, je jeho povinností postupovat podle ustanovení § 23 zákona o Ústavním soudu. Tímto právním názorem jsou důvody, které vedly Ústavní soud k meritornímu rozhodnutí ve věci formou nálezu a svými účinky představují stav věci rozhodnuté.

28. Z výše uvedeného je patrné, že před nálezem sp. zn. III. ÚS 905/17 byla rozhodovací praxe stran povolení obnovy řízení jednoznačná. V případě, že v návrhu na obnovu řízení byly tvrzeny nové skutečnosti, které svědek v původním řízení vyslechnutý dříve neuváděl, bylo pro povolení obnovy stěžejní nejen to, že se jedná o skutečnosti soudu dříve neznámé, ale především, zda by tyto nové poznatky mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Již v řízení o povolení obnovy proto soud hodnotil relevanci těchto poznatků pro pravomocně skončené řízení. Hodnotil přitom také okolnost, zda se nejedná např. o účelovou změnu výpovědi svědků. Tuto účelovost tedy posuzoval již v řízení o obnově, nikoliv až v obnoveném řízení.

29. Nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 905/17 se ovšem značně vymyká dosavadní rozhodovací praxi Ústavního soudu. V tomto případě totiž obecné soudy v původním řízení

ke sporným okolnostem případu provedly celou řadu důkazů, a proto neshledaly důkazní návrhy představené v návrhu na povolení obnovy řízení za skutečnosti soudu dříve neznámé, přičemž současně vyslovily domněnku o účelovosti takto předkládaných důkazů. To ve svém souhrnu vedlo k zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení. Ústavní soud nicméně dospěl k závěru, že v návrhu na povolení obnovy řízení označené důkazy představují nové skutečnosti soudu dříve neznámé, které by byly schopny ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině. Přitom posouzení relevance nově předloženého důkazu „*je však již vyhrazeno obnovené řízení*“ (bod 29); „*přehodnocení všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti a poměrování relevance a důkazní váhy jednotlivých z nich přísluší až soudům rozhodujícím v novém řízení, tedy po povolení obnovy řízení*“ (bod 39). V tomto nálezu se navíc Ústavní soud nikterak nevypořádal s otázkou toho, proč tyto důkazy nebyly k provedení navrženy již v původním řízení, když je z povahy navrhovaných důkazů patrné, že tak učiněno být mohlo. Napadená rozhodnutí obecných soudů přitom byla zrušena již proto, že z nich neplynulo, „*proč by tyto novoty k jinému rozhodnutí v trestní věci stěžovatele vést nemohly*“ (bod 40).

30. Podstata právního názoru nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 je obsažena zejména v bodu 23 odůvodnění, kde je uvedeno, že „*pro rozhodování o obnově trestního řízení jsou významné takové skutečnosti nebo důkazy, kterými jsou zpochybňovány usvědčující důkazy provedené v původním řízení. Hodnocení předložených důkazů nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám, anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Uvedeným hodnocením je třeba dosáhnout určitého stupně pravděpodobnosti nebo důvodného předpokladu pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Jde tedy o posouzení otázky, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení už dříve, odůvodnit jiné, tj. pro stěžovatele příznivější rozhodnutí o vině nebo trestu. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Jestliže je možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je namístež rozhodnout o povolení obnovy řízení. Znalecký posudek, který obsahuje nové skutečnosti anebo využívá nové vědecké metody, které vedou k jinému skutkovému závěru, je k tomu vhodným důkazním prostředkem.*“

31. Na tento bod pak navazuje bod 28, podle kterého „*označily-li soudy v původním řízení za významnou dílčí otázku, na níž má spočívat (či kterou může být přinejmenším významně ovlivněn) závěr znaleckého zkoumání ovládací a rozpoznávací schopnosti stěžovatele, i otázku absence závislosti stěžovatele na alkoholu [...], je patrné, že případným vyvrácením závěru o absenci alkoholové závislosti stěžovatele může být zasaženo do logické či kauzální posloupnosti, která v závěr znaleckého zkoumání vyústila. [...] Úvaha, zda k takovému ovlivnění skutečně dojde, již bude vyhrazena posouzení soudů v obnoveném řízení, pro účely posouzení důvodů obnovy řízení postačuje, že k takovému ovlivnění dle odůvodněného předpokladu dojít může.*“

32. Z uvedeného je tak dostatečně zřejmé, že nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 je i vnitřně rozporný, protože na straně jedné se v něm uvádí, že k povolení obnovy řízení by mělo dojít jen v případě, lze-li „*dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti*“ o tom, že by mohlo na základě nových skutečností a důkazů dojít ke změně původního rozhodnutí (bod 23); na jiném místě odůvodnění se však píše, že k obnově řízení postačuje, když k ovlivnění „*dle odůvodněného předpokladu dojít může*“ (bod 28). Z porovnání obou těchto částí odůvodnění tak není zcela zřejmé, zda mají obecné soudy přistoupit k obnově řízení jen v situaci, kdy

zjistí vysoký stupeň pravděpodobnosti (resp. *plně odůvodněný předpoklad*) o změně původního rozhodnutí, anebo postačuje *prostý odůvodněný předpoklad*.

33. II. senát se proto ocitl v situaci, kdy se od vyřešení tohoto vnitřního rozporu - v důsledku vázanosti právním názorem obsaženým v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 – odvozuje rozhodnutí o nyní projednávané ústavní stížnosti, jelikož stěžovatelem předložené nové důkazy (dvě svědecké výpovědi) zpochybňují jeden z výslovně vyjádřených dílčích závěrů ve vztahu k jednomu z rozhodných důkazů, přičemž tento důkaz byl pro rozhodnutí obecných soudů jedním ze stěžejních důkazů. Tomu je totiž v intencích odůvodnění (části) citovaného nálezu vyhrazeno již obnovené řízení.

34. II. senát má však za to, že obecné soudy jsou oprávněny tyto nově předložené skutečnosti nebo důkazy, jejich relevanci a také důvody, pro které nebyly uplatněny dříve, posoudit ještě v řízení o povolení obnovy řízení, nikoliv až v obnoveném řízení.

III. d) Vlastní odůvodnění stanoviska

35. Ze shora uvedeného se podává, že podstata právního názoru obsaženého v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 a ústíciho v konečný výrok spočívá v tom, že v řízení o povolení obnovy (1.) postačuje potencialita odůvodnění pro stěžovatele příznivějšího rozhodnutí v důsledku předložení nové skutečnosti nebo důkazu, (2.) soudy nehodnotí relevanci tohoto ovlivnění, neboť tomu je vyhrazeno již obnovené řízení a (3.) soudy se nezabývají důvody, pro které nová skutečnost či důkaz nebyla předložena v původním řízení.

36. Jak je však uvedeno výše, na jiném místě odůvodnění předmětného nálezu (bod 23), je dovozována nikoliv prostá potencialita možného ovlivnění výsledku původního řízení, nýbrž požaduje se vysoký stupeň pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněný předpoklad změny původního rozhodnutí, což si lze ovšem obtížně představit bez toho, že by se tato míra relevance neposuzovala již v rámci řízení o povolení obnovy.

37. Ústavní soud konstatuje, že tento právní názor (o potencialitě ovlivnění) značně opomíjí okolnost, že se musí jednat o skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé, přičemž tato „neznámost“ nemůže být dána pouhou okolností, že v předchozím trestním řízení tyto skutečnosti nebyly zjištěny, resp. důkazy nebyly provedeny bez toho, že nebude zkoumán jejich dopad na pravomocné rozhodnutí. Stále je totiž třeba mít na zřeteli, že návrh na obnovu řízení představuje mimořádný opravný prostředek, který se podává proti pravomocnému trestnímu rozhodnutí. Již jen z této okolnosti je proto zřejmé, že podmínky pro jeho uplatnění mají být vykládány restriktivním a nikoliv extenzivním způsobem. Podle ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu musí vyjít najevo skutečnosti nebo důkazy „*soudu dříve neznámé*“, což je doktrinálně vykládáno tak, že „*vyšly najevo až dodatečně po právní moci původního rozhodnutí, proto o nich příslušný orgán činný v trestním řízení v době rozhodování nevěděl a nemohl vědět*“ (FENYK, J., ČISAŘOVÁ, D., GŘIVNA, T. a kol. *Trestní právo procesní*. 7. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 759).

38. Obnova řízení (resp. podaný návrh) je tedy mimořádným opravným prostředkem a má s ní být nakládáno restriktivním způsobem a pouze v těch případech, kdy se teprve po pravomocném rozhodnutí vyskytly nedostatky ve skutkovém zjištění. Zákonem označené skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé je proto třeba vykládat tak, že již v řízení o povolení obnovy musí soud velmi pečlivě zjišťovat jejich relevanci pro již pravomocně skončené trestní řízení (srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 2517/08 nebo sp. zn. II. ÚS 2445/08), což vyplývá z dikce ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu, podle kterého obnovu soud povolí, jestliže tyto nové skutečnosti nebo důkazy „*by mohly samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými už dříve odůvodnit jiné rozhodnutí o vině nebo [...]*“

vzhledem k nimž by původně uložený trest byl ve zřejmém nepoměru k povaze a závažnosti trestného činu nebo k poměrům pachatele nebo uložený druh trestu by byl ve zřejmém rozporu s účelem trestu.“ Soud tedy již v řízení o návrhu na povolení obnovy řízení musí zkoumat, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení už dříve, odůvodnit jiné, tj. pro stěžovatele příznivější rozhodnutí o vině nebo o trestu a toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů. Nemůže se tak jednat o skutečnosti nebo důkazy hypotetické či zjevně pochybné, nýbrž musí skýtat vysoký stupeň pravděpodobnosti (odůvodněný předpoklad) o tom, že na jejich základě by mohlo dojít ke změně původního pravomocného rozhodnutí.

39. Právě aby nedocházelo ke zneužívání podávání návrhu na obnovu řízení (jakožto mimořádného opravného prostředku), je proto nutno pojem „*skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé*“ podle ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu hodnotit rovněž v kontextu toho, zda mohly být stranami bez zjevných obtíží předloženy či navrženy již v předchozím pravomocně skončeném trestním řízení. To například znamená, že se přihlásí nový svědek, který je schopen vypovědět relevantní skutečnosti, dojde k použití nové vědecké metody, která pomůže lépe objasnit okolnosti daného případu, anebo některý již vyslechnutý svědek změní svoji původní výpověď s poukazem např. na to, že byla provedena pod nátlakem (viz také nález sp. zn. I. ÚS 4068/14 ze dne 31. 3. 2016). V takových případech však je namíste rovněž zjišťovat, jaké okolnosti a důvody vedly k obsahové změně určitého důkazu a zda tyto důvody nejsou čistě účelové a ve svém důsledku nezpůsobují nevěrohodnost předloženého důkazu, což je nutno posoudit ještě v rámci řízení o obnově.

40. Důvodem obnovy řízení jsou totiž vady ve skutkových zjištěních, přičemž tyto vady nemohou vzniknout, jedná-li se o skutečnosti nebo důkazy nevěrohodné. V rámci řízení o povolení obnovy proto musí soud zjistit, zda (1.) jsou dány dříve neznámé nové skutečnosti nebo důkazy, a (2.) jsou způsobilé zpochybnit správnost dosavadního pravomocného rozhodnutí a odůvodnit jiné rozhodnutí. Imanentní součástí řízení o povolení obnovy je proto také hodnocení relevance předmětných skutečností a důkazů, a to včetně jejich hodnověrnosti. K nařízení obnovy řízení má dojít tehdy, lze-li dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, že na jejich základě může dojít ke změně původního rozhodnutí. Posouzení míry této pravděpodobnosti je proto vyhrazeno již řízení o povolení obnovy, nikoliv až řízení obnovenému.

41. Rozporovaný právní názor obsažený v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 by mohl ve svých důsledcích vést ke snadno zneužitelné situaci, kdy by pravomocně odsouzení ve snaze zvrátit pro ně nepříznivý výsledek celého řízení mohli v rámci návrhu na povolení obnovy řízení soudům předkládat prakticky jakékoliv důkazy s tvrzením, že tyto představují nové skutečnosti soudu dříve neznámé, a to i přestože k prokázání oněch sporných okolností případu bylo dokazování v původním řízení vedeno. Nález sp. zn. III. ÚS 905/17 totiž nespecifikuje žádné zobecňující podmínky stran kritérií důkazů navrhovaných k provedení v obnoveném řízení, stejně jako se nevypořádává s otázkou, proč takové důkazy nebyly k provedení navrženy již v původním řízení. Zvláště za situace, kdy soudy v původním řízení dokazování vedly i směrem, ke kterému se vztahují důkazy předkládané v návrhu na povolení obnovy řízení, není zřejmé jak a na základě jakých kritérií od sebe odlišit nové důkazy a skutečnosti, které by mohly odůvodnit jiné rozhodnutí o vině, od důkazů a skutečností, které jsou jen pokračováním polemiky odsouzeného s pro něj nepříznivým výsledkem řízení.

42. Konečně z hlediska úlohy Ústavního soudu ve vztahu k obecným soudům je třeba uvést, že v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 došlo k zásadnímu rozchodu se setrvalou judikaturou, podle níž Ústavnímu soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat dokazování prováděné

obecnými soudy, a jeho doktrínu ohledně minimalizace zásahů do rozhodování obecných soudů. Pro zrušení rozhodnutí soudů v této věci totiž postačovalo, že z nich neplynulo, proč by tyto „*novoty k jinému rozhodnutí v trestní věci stěžovatele vést nemohly*“ (bod 40). I pokud by totiž Ústavní soud pominul, že se v daném případě o žádné skutečné novoty nejednalo (všemi rozporovanými skutečnostmi se totiž soudy v původním pravomocně skončeném řízení zabývaly a bylo k nim provedeno i znalecké zkoumání – viz např. bod 25), nemůže pro jeho kasační zásah postačovat pouhá potenciální možnost jiného rozhodnutí v trestní věci, resp. dokonce nevykloučení možnosti jiného rozhodnutí. K porušení ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu totiž v těchto případech dojde jen tehdy, zjistí-li Ústavní soud extrémní nesoulad mezi výsledky provedeního dokazování a z něho vyvozenými právními závěry, nikoliv v případě pouhé potenciálně odlišné interpretace skutkového děje.

43. Lze tak uzavřít, že „*skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé*“ podle ustanovení § 278 odst. 1 trestního řádu soud hodnotí již v řízení o povolení obnovy a zjišťuje jejich význam pro pravomocně skončené trestní řízení. Nemůže se tak jednat o skutečnosti nebo důkazy hypotetické či zjevně pochybné, nýbrž musí skýtat vysoký stupeň pravděpodobnosti (resp. plně odůvodněný předpoklad) o tom, že na jejich základě by skutečně mohlo dojít ke změně původního pravomocného rozhodnutí. Při tomto hodnocení se soud může zabývat rovněž důvody, pro které tyto skutečnosti nebo důkazy nebyly uplatněny dříve. K porušení ústavně zaručeného základního práva na soudní ochranu v těchto případech dojde jen tehdy, zjistí-li Ústavní soud extrémní nesoulad mezi výsledky provedeního dokazování a z něho vyvozenými právními závěry, nikoliv v případě pouhé potenciálně odlišné interpretace skutkového děje.

V Brně dne 21. dubna 2020

Pavel Rychetský v. r.
předseda Ústavního soudu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kadlečková

**Odlišné stanovisko soudců Josefa Fialy a Radovana Suchánka ke stanovisku pléna
sp. zn. Pl. ÚS-st. 50/20**

Podle § 14 zákona o Ústavním soudu zaujímáme ke stanovisku pléna toto odlišné stanovisko:

1. Dle § 23 zákona o Ústavním soudu předloží senát v souvislosti se svou rozhodovací činností k posouzení plénu otázku svého *právního názoru odchylného* od právního názoru vysloveného v nálezu. Marně však ve stanovisku, jehož návrh II. senát předložil plénu a jenž byl pak plénum přijat, hledáme, čím je vymezena odlišnost právního názoru II. senátu od právního názoru, na němž je založen jím rozporovaný nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17. Má-li tato odlišnost spočívat v tom, co uvádí právní věta, tedy že za „skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé“ podle § 278 odst. 1 tr. ř. nemá trestní soud v řízení o povolení obnovy považovat „*důkazy hypotetické či zjevně pochybné (sporné), neskýtající důvodný předpoklad (oproti pouhé potenciálně odlišné interpretaci skutkového děje), že na jejich základě by mohlo dojít ke změně pravomocného rozhodnutí*“ (jiná formulace je v bodech 38 a 43 stanoviska), nelze než konstatovat, že opačný právní názor v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 nikterak vyjádřen není. Také další část právní věty stanoviska, tedy že „*tyto skutečnosti nebo důkazy mohou být v řízení o povolení obnovy (nikoliv až v řízení obnoveném) posuzovány rovněž z hlediska toho, zda na jejich základě lze dospět k jinému hodnocení skutečností a důkazů známých z předchozího řízení*“ neobsahuje právní názor odlišný od toho, na němž je založen nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17.

2. Ve stanovisku (jeho bodech 29 až 31) citované závěry nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 evidentně nejsou v rozporu ani se závěry judikatury Ústavního soudu, jichž se samo stanovisko dovolává ve svém bodu 16. Právě naopak: nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17 důsledně vychází z nosných důvodů nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08 (viz body 34, 35, 39 až 44 a 46 odůvodnění posléze uvedeného nálezu), což lze zjistit srovnáním právních závěrů, jak jsou formulovány v textu obou náleznů. Předkládající II. senát a bohužel ani většina pléna však od toho podstatného, co bylo řečeno ve výchozím nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08, systematicky odhlížela, když jim šlo zjevně jen o to „eliminovat“ nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17.

3. Většina pléna na podporu svého závěru, že se nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17 „*značně vymyká dosavadní rozhodovací praxi Ústavního soudu*“ (bod 29) odkazuje či cituje z některých usnesení Ústavního soudu (body 17 až 20), s nimiž nemá být uvedený nálezn *souladný* (bod 21). Neuvádí však právě žádný předchozí nálezn, s nímž by byl nedávný nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17 v rozporu. Považujeme ovšem za notorietu, že podmínkou pro zaujetí stanoviska pléna je právě a jedině tvrzený rozpor mezi právním názorem předkládajícího senátu a právním názorem vysloveným v nálezu, a nikoli pouhá potřeba usvědčit právní názor vyslovený v nálezu či nálezech jako – údajně – rozporný s „pouhými“ usneseními Ústavního soudu.

4. Stanovisko klasifikuje nálezn sp. zn. III. ÚS 905/17 jako „*vnitřně rozporný*“ (bod 32), přitom je samo logicky nesourodé, když srovnává teze nálezu vyslovené v jeho bodech 23 a 28. Zatímco totiž v bodu 23 nálezu jde o obecné zákonné vymezení podmínek obnovy řízení uplatněním nových skutečností nebo důkazů, v bodu 28, který na ono formální vymezení navazuje, jde již o úvahu věcnou a konkrétní, tj. zda je zde z pohledu příslušné odbornosti možná – myslitelná („by mohly“) příčinná souvislost mezi závislostí na alkoholu a rozpoznávacími a ovládacími schopnostmi stěžovatele. Nelze tedy dávat do protikladu hodnocení míry, tj. „určitého stupně pravděpodobnosti nebo důvodného předpokladu“, popř. – *in concreto* – „vysokého stupně pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněného předpokladu“, s úsudkem v kategorii, že je něco „možné“, když jde o kategorie mimoběžné. Teprve tehdy, je-li zjištěna (znaleckým posudkem) možnost kauzality mezi dvěma skutečnostmi (v dosavadním

řízení zjištěnou a novým důkazem tvrzenou), lze přikročit k úvaze, zda a v jaké míře (stupni) je „pravděpodobné“, že by taková možná skutečnost byla způsobilá ovlivnit původní rozhodnutí. Jinými slovy závěry, ke kterým III. senát v nálezu dospěl, jsou vyjádřeny nejdříve v obecné rovině a týkají se výkladu zákonných podmínek pro povolení obnovy řízení a následně je konstatováno, že v konkrétně posuzované věci stěžovatele po předložení znaleckých posudků obsahujících nové skutečnosti nebo využívajících nové vědecké metody je plně odůvodněný předpoklad potenciálu („možnosti“) pro změnu rozhodnutí, přičemž je-li možné dospět k takto vysokému stupni pravděpodobnosti vlivu na původní rozhodnutí, je namísto obnovy řízení povolit. Ve sledu těchto úvah je nález sp. zn. III. ÚS 905/17 zcela (i v textu) shodný s nálezem sp. zn. I. ÚS 2517/08, jak lze zjistit mimo jiné z bodu 40 naposled zmíněného nálezu.

5. Nadto je stanovisko v řadě dalších ohledů nepřesné a svými závěry odporující jak dosavadní ustálené trestněprávní soudní praxi, tak konzistentně podávanému doktrinálnímu výkladu podmínek obnovy trestního řízení, jak jsou stanoveny v § 278 odst. 1 trestního řádu.

6. To se zjevuje již v tom, když stanovisko vykládá zákonnou podmínku podle § 278 odst. 1 trestního řádu, tj. že musí jít o najevo vyšlé „skutečnosti nebo důkazy soudu dříve neznámé“ tak, že „tato „neznámost“ **nemůže** být dána pouhou okolností, že v předchozím trestním řízení tyto skutečnosti nebyly zjištěny, resp. důkazy nebyly provedeny bez toho, že nebude zkoumán jejich dopad na pravomocné rozhodnutí“ (bod 37). Ustálená trestněprávní teorie však za novou skutečnost dříve neznámou příslušnému orgánu považuje „*takové existující jevy, které nebyly v původním řízení předmětem dokazování nebo zjišťování*“ (JELÍNEK, J. a kol. Trestní právo procesní. 5. vydání. Praha: Leges, 2018, s. 721). Novým, dříve neznámým důkazem je „*důkaz, který nebyl v původním řízení veden ve spise, uplatněn některou procesní stranou nebo proveden*“ (tamtéž, s. 721). Žádná další kritéria při posuzování novosti nejsou stanovena a vyžadována. Tento přístup se přitom uplatňuje dlouhodobě: Lze poukázat již na výklad úpravy obnovy řízení platné u nás od 19. století, podle nějž: „*Průvody, jež žalobce navrhuje obnovu má předložiti, musí býti především nové, t. j. takové, jichž v řízení prve provedeném nebylo užito*“ (STORCH, F. Řízení trestní rakouské. Díl II. Praha: Právnická jednota v Praze, 1896, s. 557). V tomto smyslu byla vykládána novost skutečností a důkazů i po přijetí platného trestního řádu v minulém století, když trestněprávní učebnice z roku 1977 uvádí, že: „*Podmínkou obnovy je, že nově najevo vyšlé skutečnosti nebo důkazy byly dříve neznámé orgánu původně rozhodnuvšímu. Není tedy překážkou obnovy, jestliže byly známy jinému orgánu činnému v trestním řízení nebo některé z procesních stran*“ (RŮŽEK, A. a kol. Československé trestní řízení. Praha: Orbis, 1977, s. 297). Ani soudobá komentářová literatura k § 278 odst. 1 tr. řádu nestanoví jinou podmínku pro splnění kritéria novosti skutečností nebo důkazu než neznalost orgánu rozhodujícího v původním řízení, když uvádí, že „*obnově nebrání, že obviněný o existenci těchto skutečností věděl, ale z jakýchkoli důvodů je neuvedl, rozhodující je, zda tyto skutečnosti byly známy orgánům činným v trestním řízení, které ve věci rozhodovaly*“ (ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I, II, III, 7. vydání, Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3379) a též že „*za nové se považují takové skutečnosti, které nebyly předmětem dosavadního dokazování nebo zjišťování, předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí*“ (JELÍNEK, J. a kol. Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou. 6. vydání. Praha: Leges, 2016, s. 1070). K pojmu nového důkazu tento komentář též výslovně dovozuje, že „*novým důkazem z pohledu § 278 tr. řádu je důkaz, který nebyl v původním řízení, jehož se návrh na obnovu týká, obsažen ve spise, uplatněn některou z procesních stran nebo proveden; důvod, proč nebyly příslušnému orgánu tyto důkazy známy, není podstatný*“ (JELÍNEK, J. a kol., tamtéž). Podobně i učebnice k novosti skutečností nebo důkazů uvádí: „*Nové je na nich jenom to, že vyšly najevo až dodatečně po právní moci původního rozhodnutí, proto o nich příslušný orgán činný v trestním řízení v době rozhodování nevěděl a nemohl vědět. (...) Novými skutečnostmi se z hlediska obnovy řízení rozumí ty, které*

se nestaly předmětem dokazování nebo zjišťování, a nejsou tedy součástí skutkových zjištění, na nichž spočívá přezkoumávané rozhodnutí. (...) Dříve neznámou novou skutečností nebo novým důkazem (důkazním prostředkem) je pro příslušný orgán činný v trestním řízení taková objektivně existující okolnost, jev či důkaz (důkazní prostředek), o nichž tento orgán nevěděl a ani nemohl vědět, třebaže o takové skutečnosti nebo o takovém důkazu věděla některá ze stran trestního řízení či jiná osoba a neuplatnila je (viz rozhodnutí č. 10/1976 Sb. rozh. tr.), nebo o nich věděl jiný orgán činný v trestním řízení než ten, o jehož rozhodnutí jde. Nezáleží na tom, z jakého důvodu se nové skutečnosti a důkazy nestaly v původním řízení předmětem dokazování nebo proč zde nebyly uplatněny a zůstaly neznámými orgánu činnému v trestním řízení, který rozhodoval v tomto řízení.” (FENYK, J., CÍSAŘOVÁ, D., GŘIVNA, T. a kol. Trestní právo procesní. 7. vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019). Obdobně další publikace dovozuje, že „*obnově nebrání, že obviněný o existenci těchto skutečností věděl, ale z jakýchkoliv důvodů je neuvedl, rozhodující je, zda tyto skutečnosti byly známé orgánům činným v trestním řízení, které ve věci rozhodovaly.*“ (VANTUCH, P. *Obhajoba obviněného*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 613 – 620). Citovaná teze stanoviska tak neodpovídá dlouhodobě respektovanému výkladu trestněprávní teorie k pojmu „neznámosti“ skutečností či důkazů uplatňovaných jako důvod pro obnovu řízení. Podle stanoviska tedy zřejmě obecně uznávaný teoretický přístup k posuzování novosti důkazů nepostačuje, přitom ale stanovisko neuvádí, jaké další kritérium by se při posuzování novosti mělo zkoumat; nakonec i citace onoho jednoho zdroje v bodu 37 stanoviska nedokládá, že se v něm posuzuje kritérium novosti odlišně od dosavadního ustáleného teoretického přístupu. Lze uzavřít, že trestněprávní nauka – na rozdíl od stanoviska – dovozuje závěr o „neznámosti“ z pouhé okolnosti, že v předchozím trestním řízení skutečnosti nebyly zjištěny, resp. důkazy nebyly provedeny, a tento předpoklad považuje za dostatečný. Výklad obsažený ve stanovisku v rozporu s dlouhodobou trestněprávní naukou i rozhodovací praxí soudů a mimo zákonný rámec zužuje možnost povolení obnovy trestního řízení stanovením dalšího kritéria, jež by při posuzování neznámosti tvrzených skutečností či navrhovaných důkazů mělo být v rozhodování o povolení obnovy zohledňováno.

7. Klíčový deficit stanoviska pak spočívá v tom, že – dovolávajíc se toho, že obnova řízení je opravným prostředkem mimořádným, s nímž má být „*nakládáno restriktivním způsobem*“ – zcela marginalizuje význam jednotlivých fází obnovy řízení rozlišených trestním řádem, tedy řízení obnovovacího (*iudicium rescindens*) a řízení obnoveného (*iudicium rescissorium*). V těchto odlišných stádiích obnovy řízení je nezbytné diferencovaně přistupovat i k hodnocení důkazů jako podkladu pro rozhodování i k míře pravděpodobnosti relevantních závěrů. V první fázi obnovy, v řízení o povolení obnovy, není možno přehodnocovat skutkové závěry ani odlišně hodnotit důkazy dříve provedené, potenciál vlivu nových skutečností nebo důkazů na změnu rozhodnutí je nezbytné zkoumat pouze z hlediska jejich „možnosti“ změnit dříve přijaté skutkové závěry. V povolovací fázi obnovy řízení tak soud zkoumá, zda nové skutečnosti nebo důkazy se vztahují k těm skutkovým závěrům, které byly rozhodné pro posouzení viny, uložení trestu nebo rozhodnutí o adhezním nároku. A to i ve spojení s důkazy, které byly v původním řízení provedeny, aniž by však tyto důkazy mohl nyní soud sám hodnotit. Vázanost skutkovými závěry a hodnocením důkazů se v trestním řízení vztahuje i na rozhodování o odvolání, proto nelze připustit, aby při rozhodování o povolení obnovy mohl soud hodnotit dříve provedené důkazy samostatně. Úlohou soudu rozhodujícího o povolení obnovy je tak posoudit, zda nové skutečnosti nebo důkazy mají vztah k předmětu původního řízení, tj. zda tyto skutečnosti lze zahrnout do rámce skutku, pro který bylo trestní řízení vedeno (srov. již rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 29. 12. 1967 sp. zn. 4 Tz 105/67; 17/1968 Sb.NS). Je-li splněna i tato podmínka, je potřeba následně zvážit, zda s ohledem na původní skutkové závěry mohou mít nové skutečnosti nebo důkazy vliv na změnu původního rozhodnutí, tj. zda je z nich možno dovodit skutkové závěry odlišné, a to ve vztahu k těm skutkovým závěrům, které mají vliv na

výrok rozhodnutí o vině, trestu nebo adhezním nároku. Může totiž nastat i situace, že sice mohou mít vliv na skutkové závěry a odůvodňovat jejich změnu, ale bez relevantního vlivu na meritorní výrok, kterého se návrh na obnovu týká (např. by odůvodňovaly změnu určení dříve ustáleného času relevantního trestněprávního jednání, která by ale z hlediska posouzení skutku jako trestného činu a posouzení viny neměla vliv). V povolovací fázi tak dochází pouze ke srovnání skutkového závěru významného pro rozhodnutí ve věci v původním řízení a skutkového závěru, který je možné dovodit za nově předloženého důkazu či nové skutečnosti, a pokud tyto jsou odlišné a současně jde o skutkový závěr relevantní pro výrok, u něhož se navrhuje povolení obnovy, podmínka možnosti přivození jiného rozhodnutí ve věci je naplněna.

8. Právě na důsledném rozlišování povahy jednotlivých fází obnovy a mezi soudcovského rozhodování v první z nich je založen vyhovující nálezný sp. zn. I. ÚS 2517/08, na nějž nálezný sp. zn. III. ÚS 905/17 navazuje. Postačí z nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08 citovat jeho relevantní části:

„Úkony orgánu státu učiněné mimo jeho zákonné kompetenční vymezení jsou úkony učiněnými ultra vires, a jedná se o úkony defektní. Soud se dopustí jednání ultra vires v případě, kdy si svévolně, tj. bez opory v zákoně rozšíří svou jurisdikci anebo pokud nevykonává řádně svěřenou mu diskreci. Rozsah jurisdikce soudu je vymezován skrze jednotlivé typy řízení. (bod 34) Za klíčovou otázku v dané věci považuje Ústavní soud vyjasnění účelu řízení o povolení obnovy, a tím jeho odlišení od účelu obnoveného řízení. (bod 35)

(...) Způsobilst nově předkládaných skutečností a důkazů změnit návrhem na povolení obnovy zpochybnované rozhodnutí je třeba hodnotit ve vztahu ke skutečnostem a důkazům, na jejichž základě soud utvořil skutková zjištění, nelze je hodnotit izolovaně. Hodnocení způsobilsti předkládaných důkazů se má však pohybovat v rovině pravděpodobnostní. Soud rozhodující o povolení obnovy si nesmí atrahovat definitivní posuzování předkládaného důkazu v kontextu důkazů již provedených v původním řízení, a tím méně tento soud smí provádět sponte sua další dokazování, jehož účelem by bylo učinit konečný závěr o vině či trestu pod zorným úhlem nového důkazu. (...) (bod 39)

*Pro potřeby rozhodnutí o tom, zda povolit obnovu řízení, musí být hodnoceny tvrzené skutečnosti a navržené důkazy. Toto hodnocení ale nesmí přesahovat rámec zjištění, zda je pravděpodobné, že tvrzená skutečnost či nový důkaz sám anebo ve spojení s již provedeným dokazováním by mohl přivodit změnu rozhodnutí. Výsledkem hodnocení nemůže a nesmí být nové, změněné skutkové zjištění (viz bod 39). Skrze uvedené hodnocení je třeba dosáhnout určitého stupně pravděpodobnosti či důvodného předpokladu pro očekávání, že změna rozhodnutí je možná. Jinými slovy: *Jde o posouzení otázky, zda nové skutečnosti nebo důkazy jsou způsobilé, samy o sobě nebo ve spojení se skutečnostmi a důkazy známými soudu či jiným orgánům činným v trestním řízení již dříve, odůvodnit jiné, tj. pro stěžovatele příznivější rozhodnutí. Toto zkoumání spočívá v porovnání důkazů dosud provedených a dosavadních skutkových zjištění s důkazním významem nových skutečností, resp. nových důkazů (rozh. č. 40/1956 Sb. rozh. tr.). Pokud by bylo možno dospět k vysokému stupni pravděpodobnosti, resp. plně odůvodněnému předpokladu (není tedy nutná absolutní jistota v tomto směru) o tom, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, je namístě rozhodnout o povolení obnovy (rozh. č. 43/1960 Sb. rozh. tr.). (bod 40)**

Účelem řízení o povolení obnovy řízení naopak není přezkoumávání zákonnosti, popř. odůvodněnosti původního rozhodnutí. Stejně tak není účelem řízení o povolení obnovy řízení posuzovat vinu odsouzeného. Posuzování těchto otázek v rámci řízení o povolení obnovy řízení zřetelně překračuje účel tohoto řízení, překračuje zákonem (tr. řádem) mu vymezený procesní rámec, a pokud se tak stane, jde tak o jednání ultra vires, které sebou nese dopady (zásahy) do základních práv stěžovatele v důsledku svévole. (...) (bod 41)

Napadená rozhodnutí obecných soudů zřetelně vykročila ze zásad svrchu uvedených, které je třeba respektovat při výkladu příslušných ustanovení tr. řádu upravujících řízení o

povolení obnovy řízení (§ 277 až 289 a zejména § 278 odst. 1 a § 282 tr. řádu). V tomto, co do kvality ultra vires vybočení obecných soudů, resp. soudu prvního stupně, které však stížnostní soud nenapravit, nalézá Ústavní soud porušení čl. 2 odst. 2 Listiny, který státní moci přikazuje, že smí být uplatňována jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, řečí základních práv – nalézá Ústavní soud v tomto postupu svévoli ústící v porušení základního práva stěžovatele na spravedlivý proces, které garantuje čl. 36 odst. 1 Listiny, resp. čl. 6 Úmluvy. (bod 42)

V daném případě se totiž prvoinstanční soud při posuzování, resp. hodnocení stěžovatelem předloženého nového znaleckého posudku (...) neomezil jen na zjištění pravděpodobnosti, s níž by tento posudek při porovnání se skutkovými závěry učiněnými na základě důkazů provedených v původním řízení byl s to odůvodnit jiné rozhodnutí o vině stěžovatele. (...) (bod 43)

Soud pomínul skutečnost, že jeho povinností bylo v řízení o povolení obnovy zkoumat nový důkaz toliko z pohledu jeho možné či potenciální, nikoli zcela mimo jakoukoli rozumnou pochybnost prokázané schopnosti vychýlit rovinu ve prospěch pochybností o tom, zda je pachatelem skutku stěžovatel, tj. odsouzený (viz body 39, 40), a to za plného respektování zásady in dubio pro reo, která se samozřejmě musí uplatňovat i v řízení o povolení obnovy řízení, neboť stále jde o řízení trestní se všemi jeho potenciálními následky, v němž je proto třeba šetřit všechna základní práva stěžovatele, jakož i ústavní principy ovládající trestní řízení (bod 39). Ústavní soud nemůže přehlédnout Ústavě odporující vybočení soudu rozhodujícího o obnově řízení z procesního rámce vyhrazeného řízení o povolení obnovy řízení. (...) (bod 44)

Jak řečeno shora, i v řízení o povolení obnovy řízení je třeba ctít princip in dubio pro reo a soudce rozhodující o povolení obnovy řízení by měl k posouzení věci přistupovat nepředpojatě, tj. být zásadně otevřený tomu, že předložený důkaz může dosavadní rozhodnutí o vině zvrátit. (bod 46)

9. Ustáleným výkladem trestních soudů zastávaným v jejich rozhodovací praxi se stanovisko rovněž vůbec nevěnuje. Dokonce ani rozhodnutím Nejvyššího soudu Československé republiky ze dne 26. 2. 1960 sp. zn. 7 Tz 3/60 (R 43/1960 sb. rozh. tr.), na něž náleží sp. zn. I. ÚS 2517/08 výslovně – i když na daném místě nikoli přílehavě – odkazuje. Toto rozhodnutí se totiž nezabývá mírou pravděpodobnosti potřebnou pro rozhodnutí o povolení obnovy řízení, naopak přezkum navržených důkazů, a to i z pohledu jejich věrohodnosti nechává obnovenému řízení. V řízení o povolení obnovy výslovně omezuje roli soudu na posouzení novosti skutečností a důkazů ve vztahu k původní vědomosti soudu. Dle právní věty tohoto rozhodnutí „*Pri rozhodovaní, či má byť obnova povolená, je povinnosťou súdu preskúmať, či navrhnutý dôkaz je dôkazom novým, súdu predtým neznámym a či okrem toho na základe neho by mohlo dôjsť v naznačených smeroch k inému rozhodnutiu veci. Musí preto pre potreby rozhodnutia tejto otázky hodnotiť navrhnuté dôkazy. Toto hodnotenie ale nemôže presahovať rámec zistenia, či navrhnutý dôkaz sám, alebo v spojení s už vykonaným dokazovaním by mohol privodiť v naznačených smeroch iné rozhodnutie.*” Obdobně již rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR sp. zn. 54/1964 dokonce výslovně stanovilo, že „*ze znění ustanovení § 278 TrŘ plyne, že soud při rozhodování o návrhu na povolení obnovy řízení nemůže hodnotit nově najevo vyšlé důkazy a skutečnosti z hlediska jejich hodnověrnosti, neboť takové hodnocení by sloužilo již za podklad nového rozhodnutí o vině. Přitom však rozhodnutí o vině může soud učinit až v novém hlavním líčení. Přesto je však nutné, aby soud při rozhodování o návrhu na obnovu řízení nové důkazy a skutečnosti určitým způsobem hodnotil, a to zejména z hlediska jejich novosti, a dále z hlediska jejich významnosti, tedy zda mohou samy nebo ve spojení se skutečnostmi nebo důkazy dříve známými vést k novému rozhodnutí o vině nebo trestu*“ (Fenyk, J., Havlík, T., Růžička, M. *Rozhodnutí a stanoviska k trestnímu řádu 1918-2004*. Vydání druhé. Praha: C. H. Beck, 2004, s. 894). Hodnocení důkazů prováděné v řízení o povolení obnovy je tedy omezeno

toliko ve vztahu k nově navrhovaným, soudu dříve neznámým důkazům, a to pouze pro potřeby rozhodnutí, zda na základě těchto důkazů „by mohlo“ (nikoli „muselo“!) dojít k jinému rozhodnutí věci. Limitace dokazování v tomto směru je dlouhodobě respektována trestněprávní doktrínou a je potvrzena i rozhodovací praxí soudů (viz též rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 8. 1960, sp. zn. 7 Tz 3/60; 43/1960 SbNS).

10. Stanovisko oproti tomu poukazuje na to, že „*obecné soudy v původním řízení ke sporným okolnostem případu provedly celou řadu důkazů, a proto neshledaly důkazní návrhy představené v návrhu na povolení obnovy řízení za skutečnosti soudu dříve neznámé, přičemž současně vyslovily domněnku o účelovosti takto předkládaných důkazů*“ (bod 29), což mělo vést k zamítnutí návrhu na povolení obnovy. Stanovisko současně v témže bodě vytýká nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17, že se v něm „*Ústavní soud nikterak nevyvořoval s otázkou toho, proč tyto důkazy nebyly k provedení navrženy již v původním řízení, když je z povahy navrhovaných důkazů patrné, že tak učiněno být mohlo*“. Uvedené věty stanoviska názorně ukazují naprosté nepochopení významu rozhodování o povolení obnovy řízení. Nálezem sp. zn. III. ÚS 905/17 bylo ústavní stížnosti stěžovatele vyhověno pro porušení jeho práv na soudní ochranu a na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy právě proto, že soudy při rozhodování o obnově na pozadí „*celé řady důkazů*“ provedených v původním řízení se selektivním výběrem některých z nich bez vzájemných souvislostí snažily hodnotit a vyvracet nově předložené důkazy, resp. skutečnosti z těchto důkazů zjištěné (viz bod 41 nálezu). Právě postup soudů, přesahující rámec jejich činnosti určený trestním řádem pro řízení o povolení obnovy, a přisvojení si oprávnění, které přísluší teprve soudu rozhodujícímu v obnoveném řízení, byl důvodem, pro který Ústavní soud řízení ve věci stěžovatele shledal rozporným s právem na soudní ochranu. Obecné soudy v jeho věci dospěly k závěru, že důkazy předložené v řízení o povolení obnovy jsou novými, v původním řízení neznámými důkazy, ale nezabývaly se toliko posouzením jejich vlivu na předchozí závěry soudu v původním řízení, tj. na posouzení, zda „by mohly“ mít význam pro změnu dříve přijatých skutkových závěrů, nýbrž rovnou hodnotily vybrané, dříve předložené důkazy, a poměřovaly je s nově provedenými důkazy, tedy věc posuzovaly meritorně, což jim nepřísluší. Takový postup znemožnil stěžovateli, aby při splnění zákonných podmínek pro rozhodnutí o obnově, tj. existenci nových důkazů a jejich potenciálu ovlivnění skutkových závěrů původního rozhodnutí, bylo o věci rozhodnuto v obnoveném řízení.

11. S ohledem na výše uvedené, jakož i při respektování principu zdrženlivosti Ústavního soudu, nebylo tedy vůbec žádoucí, aby se v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 Ústavní soud zabýval „*otázkou toho, proč tyto důkazy nebyly k provedení navrženy již v původním řízení, když je z povahy navrhovaných důkazů patrné, že tak učiněno být mohlo*“. Tato výtku totiž pobízí k rozporování závěrů obecných soudů ve věci samé, což Ústavnímu soudu nepřísluší. Ze samotného odůvodnění jejich rozhodnutí přitom bylo zřejmé, že předložené znalecké posudky byly soudy rozhodujícími o povolení obnovy považovány za důkazy nové, ale k zamítnutí návrhu došlo právě v důsledku hodnocení těchto důkazů z meritorního hlediska a jejich poměrování s vybranými důkazy v původním řízení. Nadto, jak plyne i z výše uvedeného doktrinárního výkladu novot jako podmínky pro obnovu řízení, důvod, proč nebyly důkazy navrženy již v původním řízení, není relevantní, důležité je toliko posouzení, zda jde o důkazy nové a způsobilé ovlivnit předchozí skutkové závěry. Jak již bylo výše uvedeno, „*důvod, proč nebyly příslušnému orgánu tyto důkazy známy, není podstatný*“ (viz JELÍNEK, J. a kol. *Trestní zákoník a trestní řád s poznámkami a judikaturou*. 6. vydání. Praha: Leges, 2016, s. 1070).

12. Za trestnímu řádu neznámý proto považujeme také požadavek II. senátu, resp. stanoviska, aby soudy v řízení o povolení obnovy posuzovaly u nově najevo vyšlých skutečností nebo

soudu dříve neznámých důkazů „*rovněž důvody, pro které tyto skutečnosti nebo důkazy nebyly uplatněny dříve*“ (body 34 a 43). Je právem, nikoliv povinností obviněného navrhopat a předkládat důkazy svědčící ve prospěch jím zvolené obhajoby (srov. § 2 odst. 5 věta čtvrtá, § 180 odst. 3 věta druhá a § 215 odst. 2 trestního řádu). Neuplatnění některého tvrzení v rámci obhajoby nebo nepředložení některého pro věc podstatného důkazu v trestním řízení tedy nemůže být obviněnému přičítáno k tíži, a to v žádné fázi trestního řízení, řízení o povolení obnovy podle § 278 a násl. trestního řádu nevyjímaje.

13. S podstatou věci se pak zcela míjí i závěr stanoviska, podle něhož „*v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 došlo k zásadnímu rozchodu se setrvalou judikaturou, podle níž Ústavnímu soudu zásadně nepřísluší přehodnocovat dokazování prováděné obecnými soudy*“ (bod 42). O nic takového v této věci přece nešlo a k žádnému přehodnocování dokazování z pozice Ústavního soudu nedošlo, když ten se omezil na požadavek ústavně souladného použití § 278 odst. 1 trestního řádu v souladu s účelem řízení o povolení obnovy.

14. Konečně máme za to, že odpovídající podklad pro postup podle § 23 zákona o Ústavním soudu a pro přijetí stanoviska plénem neskýtá ani II. senátem posuzovaná ústavní stížnost sp. zn. II. ÚS 4041/19, tedy věc, z níž návrh stanoviska vzešel. V té byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení z důvodu, že „*navrhované výsledky svědkyň nejsou novými důkazy*“ (bod 5 stanoviska), zatímco ve věci rozhodnuté nálezem sp. zn. III. ÚS 905/17 soud rozhodující o povolení obnovy nezpochybňoval kritérium novosti, ale způsobem posuzování nového důkazu překročil svou pravomoc a hodnocením tohoto důkazu ve vztahu k dalším vybraným důkazům provedeným v původním řízení dospěl k závěrům vztahujícím se ne toliko k naplnění podmínek obnovy, ale již k meritornímu posuzování věci samé (v čemž bylo shledáno porušení ústavně zaručeného práva stěžovatele). Stanovisko pak v bodu 33 uvádí, že od vyřešení vnitřního rozporu obsaženého v nálezu sp. zn. III. ÚS 905/17 (a dodáváme, že tedy i v nálezu sp. zn. I. ÚS 2517/08), který – dle nás logicky nekonzistentně (viz výše) – prezentuje v bodu 32, odvozuje II. senát rozhodnutí o jím projednávané ústavní stížnosti, „*jelikož stěžovatelem předložené nové důkazy (dvě svědecké výpovědi) zpochybňují jeden z výslovně vyjádřených dílčích závěrů ve vztahu k jednomu z rozhodných důkazů*“. Přitom ale již z bodů 4 a 7 stanoviska vyplývá, že v nyní posuzované věci tyto svědkyně v řízení o povolení obnovy nebyly vyslechnuty vůbec. Neotevívá se tedy otázka, zda by měla být relevantnost těchto nových důkazů a jejich věrohodnost posuzována v řízení o povolení obnovy řízení, nebo až v řízení obnoveném, ani otázka míry pravděpodobnosti, že by na základě nových skutečností a důkazů mohlo dojít ke změně původního rozhodnutí, když tyto důkazy nebyly vůbec provedeny. Jde tedy o běžnou námitku opomenutých důkazů, k níž se již Ústavní soud mnohokrát vyjadřoval.

15. Hlavním problémem stanoviska ovšem je, že z něj není vůbec patrné, od jakého konkrétního právního názoru vysloveného v nálezu se odchyluje – nejspíše se nám jeví, že jde o novátorské odchýlení se od názorů dosud v žádném nálezu nevyslovených. Tak k čemu takové stanovisko? Nezbývá než dodat, že ačkoli II. senát činí „*terčem*“ svých výhrad výlučně nález sp. zn. III. ÚS 905/17, ten ve skutečnosti není dostatečným ani vhodným základem pro přijaté stanovisko. V zápalu „*boje*“ si přitom II. senát nevšiml, že není jakousi opravnou (revizní) instancí vůči rozhodnutím III. senátu, stejně jako plénem není instancí kasační. Ve svém úsilí o „*nápravu*“ přitom II. senát a s ním i většina pléna přehlédli některé „*důležité detaily*“ a výsledek vypadá jako po tanci příslovečného „*slona v porcelánu*“. Je hrubým selháním plenární většiny, jestliže si nejen toho, ale dokonce ani podstatných aspektů posuzované problematiky jaksi nepovšimla.